

СЪЕДИНЕНИ С ХРИСТОС

Темата за нашето единство с Бога е една от централните в Библията, и също така основополагаща, за ходенето ни с Христос. Без това пълно съединяване с Бога не бихме могли да очакваме спасение. Библията говори за това съединяване с Бога по различни начини – „обличане с Христа”, „в Христа Исуса”, „скрити в Христа”, „съединени с Христа”, „живеещи и царуващи чрез Христа” и т.н. За да стане по-ясна картината трябва да отбележим, че както спасението и покаянието, така и формирането на вярата ни и нашето съединяване с Бога са процес. Не случайно вмъквам формирането на вярата, тъй като именно чрез нея ние навлизаме в единство с Бога. Това единство има своите етапи на протичане. На първо място, вярата в изкупителното дело на Христос ни води до новородението, което моментално съединява нашия и Христовия дух. На тази основа, човек вече е в състояние да има непрестанен достъп до Божия престол, където винаги може да намира благодат, която да помага за последващото му съединяване с Бога. Този следващ етап на съединяване е именно съединяването на нашите души с Господа. Той обхваща целия ни живот на земята, до деня на нашата смърт. И третият етап на съединяване с Господа е етапът на съединяването ни с неговото възкресение, при който етап нашите тела ще бъдат преобразени като Неговото славно тяло (**Фил.3:21; Рим.6:5**). В същия този стих ап. Павел добавя, за „да покори и всичко на себе си”. Тези думи ни говорят за това, че всичко, което се съединява с Христос е дефакто в едно пълно и абсолютно покорство на Бога, както самият Христос по време на земното си служение. Това веднага ни води до заключението, че ние, които сме новородени, нямаме проблеми с нашите изкупени духове, които са в пълно покорство и единство с Бога. Проблемите идват от всички онези области на душата, които са все още в тъмнина; поради раните, лъжите и крепостите, които дяволът е успял да вложи в нас през годините. Това са областите на непокорство на стария човек, който трябва да съблечем, за да се облечем с новия, създаден по образа на Бога (**Ефес.4:22-24**). Нека сега да разгледаме как става съединяването на душата ни с Бога на практика.

Поради новородението, нашият дух вече има пълната характеристика на Христовия Дух. Той е свят, праведен и непорочен. Той седи заедно с Христос в небесни места. Дадена му е всяка власт на небето и на земята. Направен е повече от победител. Притежава мъдростта, разума и ума на Христос. Благословен е с всяко духовно благословение в небесни места (свобода, здраве, радост, мир...) и т.н. С други думи поради новородението и единството на нашия дух с Божия, ние имаме достъп до всичко онова, което има Синът, и което е самият Той. Това може би моментално води някого до заключението, че вярващият може да прави когато и каквото си иска с това, което има в Христа. Нещата обаче не стоят точно по този начин. Както вече видяхме по-рано, нашето спасение (изкупление) е пълно, но ние навлизаме в него постепенно, успоредно с изграждането на нашата вяра. А вярата, която е от Бога никога не може да злоупотребява с нещата, до които има достъп. Тя винаги ще ни води до единство с Бога, което означава до покорство, което ще рече, че ние не можем да използваме онова, което е небесно и Христово по наше усмотрение, извън Неговата воля. Нашата цел е съединяване не само с личността и наследството на Христос, но също така и с Неговата воля, както и с тази на Отец. Истината по принцип е, че нашият дух, няма проблеми с това да иска нещо извън волята на Бога. Този, който има тези проблеми е душата ни, която винаги си има своята воля и виждане как трябва да станат нещата. И точно това е, което най-много ѝ пречи за съединяването с Бога. Бог позволява да минаваме през скърби, страдания и изпитания в живота ни, за да може да прекърши и съкруши волята ни, покорявайки я по този начин на Себе си. Това, всъщност, е и едната от характеристиките на нашата душа – волята. Но сама по себе си, макар и съкрушена, тя не ни осигурява съединяването с Бога. Необходимо е също така умът да бъде изчистен от лъжите и крепостите на дявола, като на тяхно място бъде установена истината на Божието Слово. По този начин вече нашият ум и воля идват до единство с Божията воля и Божията истина. Това, което остава в нашата душа са чувствата и емоциите, които поради стари рани и настроенния също пречат да бъдем проводници на Божия Дух. Ето защо Бог прекарва всеки един от нас през изцерителен и оздравителен процес, при който нашите стари чувства и настроения (предимно на страх), биват заменени с плода на Св. Дух, който ни осигурява чувствителност и реакции в Духа, а не в плътта. Това е начинът, по който душата навлиза в едно пълно единство с Бога. И това единство се нарича “вяра”. Но то бива постигано във всяка област на живота ни поотделно. Човек постепенно изгражда своята вяра да речем в областта на Божественото снабдяване (парите), на изцерението, на проповядването, на взаимоотношенията и т.н. И така успоредно с изграждането на вярата, ние навлизаме и в единството си с Бога. Единство, при което се наблюдава протичане на Божествения живот в живота на човека, правейки го по този начин истински свидетел за Бога в този свят, както и канал за благословение и докосване живота на хората около него.

От всичко това виждаме, че нашата душа, състояща се от ум, чувства и воля, трябва да преминава постоянно през процес на обновление и очистване, който ѝ помага да премине от действителността на този свят, в който тя е живяла чрез виждане, към реалността на Духа, където вече заживява чрез вяра. С други думи душата е възприела и оживяла за невидимата реалност на Духа, по начин, който превъзхожда всякакви земни въздействия върху нея. По този начин, също както и при Исус, дяволът изгубва силата и влиянието, които упражнява върху човека чрез нещата от този свят, които са и единствените му оръжия. От друга страна пък, вярващият, който се облича с Христос, приема неговите оръжия (правда, вяра, истина, спасение и т.н.), чрез които ходи в едно постоянно победително шествие. От тук виждаме и нуждата всеки сам да изработва спасението си, навлизайки в единство с Бога, което е и крайната ни цел. Много пъти ние отиваме при един или друг служител, искайки те да се молят за нас, но истината е, че дори и да получим това, което искаме, ние няма да бъдем изградени във вяра, и по този начин да влезем в така желаното единство с Бога, което ни гарантира живот в духа, и победата над греха и този свят. Ето защо, нека да използваме всичко в живота си (болести, слабости и неуспехи) като средство да порастнем в Бога и да навлезем в единството си с Него.